

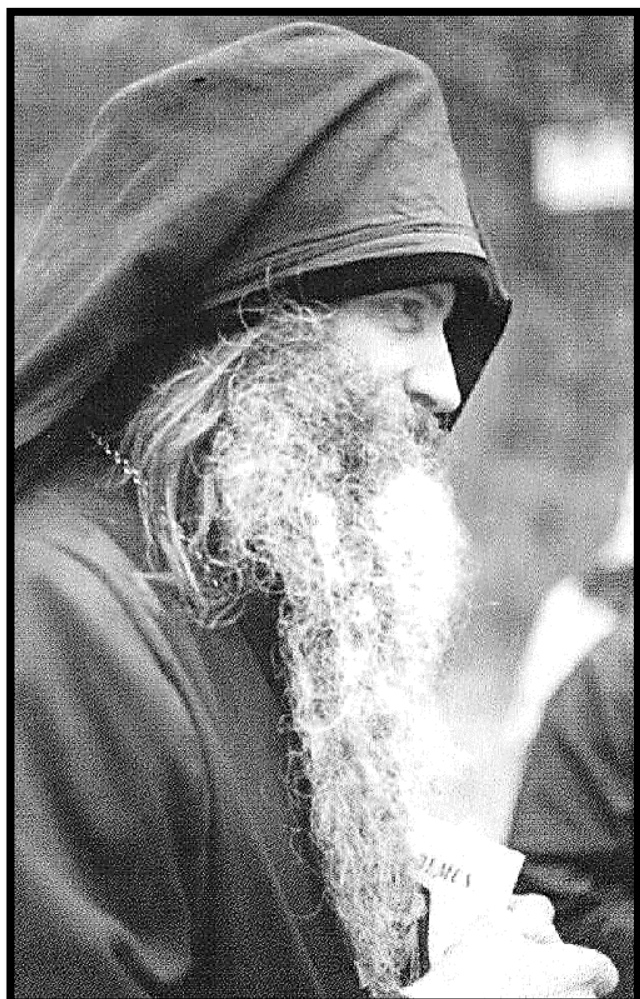
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu, pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru care să-i împiedice mântuirea.

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 206 / 2 aprilie 2017

**CUVIOSUL
SERAFIM ROSE**

1934 – 1982

ORTODOXIA ESTE VIAȚĂ

Există o părere greșită, din păcate mult prea răspândită astăzi, cum că ne este de ajuns o Ortodoxie mărginită la clădirea bisericii și la activități formal „ortodoxe”, cum ar fi să ne rugăm în anumite momente sau să facem semnul crucii; în toate celelalte privințe, zice această părere, putem fi ca toți ceilalți, luând parte fără probleme la viața și cultura vremurilor noastre, atât timp cât nu păcătuim.

Oricine a ajuns să cunoască cât de adâncă este Ortodoxia și cât de deplină trebuie să fie dăruirea ce i se cere unui creștin ortodox serios, precum și cerințele totalitare ale lumii contemporane, va vedea cu ușurință cât de greșită este părerea de mai sus. Ori ești ortodox tot timpul, în fiecare zi, în fiecare împrejurare a vieții, ori nu ești deloc ortodox adevărat. Ortodoxia noastră nu se arată doar în vederile religioase

ferme pe care le avem, ci în tot ce facem și spunem. Mulți dintre noi nu prea ne dăm defel seama de răspunderea creștină, religioasă, pe care o avem pentru latura aparent seculară a vieții. Cel ce are o adevărată viziune ortodoxă asupra lumii trăiește dreptslăvitor fiecare aspect al vieții.

Se ridică, așadar, următoarea întrebare: cum putem cultiva și susține această viziune ortodoxă asupra lumii în viața noastră de zi cu zi?

Cea dintâi și cea mai vădită cale este de a fi în legătură neîncetată cu izvoarele de hrană creștină, cu tot ceea ce ne dă Biserica spre luminare și mântuire: slujbele Bisericii și Sfintele Taine, Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților, scrierile Sfinților Părinți. Trebuie citite, bineînțeles, cărțile potrivite cu măsura de înțelegere a fiecăruia, iar învățăturile Bisericii trebuie puse în faptuire după împrejurările vieții fiecăruia; abia atunci acestea pot fi rodnice la călăuzirea și schimbarea noastră în chip creștinesc.

Adesea, însă, aceste izvoare de căpătâi ale creștinismului nu dau roadă în întregime, ba uneori nu dau nicio roadă – fiindcă nu avem o dreaptă atitudine creștină în privința lor și a vieții creștine pe care ar trebui s-o insufle. [...]

Hrana duhovnicească creștină, prin natura sa, este ceva viu și ziditor;

dacă atitudinea noastră în ce o privește este doar una academică și cărturărească, nu vom izbuti să ne folosim cu adevărat de ea. Așadar, dacă citim cărți ortodoxe sau suntem interesați de Ortodoxie doar pentru a ști sau pentru a ne etala cunoașterea în fața altora, n-am înțeles nimic; dacă învățăm poruncile lui Dumnezeu și rânduielile Bisericii Sale doar pentru a fi „corecți” și pentru a judeca „incorectitudinea” celorlalți, n-am înțeles nimic. Toate aceste lucruri nu trebuie să ne influențeze doar gândirea, ci și să ne înrăurească viața și să o schimbe. În orice perioadă de criză a lucrărilor omenești – așa cum sunt vremurile ce se aștern înaintea noastră, aici, în lumea liberă – cei ce se vor încrede în cunoașterea exterioară, în legi, în canoane și-n „corectitudine” nu vor putea rezista. Puternici vor fi cei cărora educația ortodoxă le-a dat să simtă ce este cu adevărat creștin, cei a căror Ortodoxie este în inimă și poate atinge inimile celorlalți.

Nu-i nimic mai trist decât să vezi cum cineva care a crescut în sânul Ortodoxiei, care are o oarecare cunoaștere a catehismului, care a citit din Viețile Sfinților, care are o idee generală despre ce înseamnă Ortodoxia, care înțelege cât de cât slujbele, este totuși neputincios să priceapă ce se întâmplă în jurul lui. [...]

Așadar, atitudinea noastră, începând chiar de acum, trebuie să fie una cu picioarele pe pământ și firească. Trebuie, adică, să se aplice la împrejurările reale ale vieții, iar nu să fie rodul închipuirii, al escapismului și al refuzului de a da piept cu realitățile adesea neplăcute ale lumii care ne înconjoară. O Ortodoxie prea exaltată și prea cu capul în nori își are locul într-o seră și e neputincioasă să ne ajute în viața de zi cu zi, cu atât mai puțin să îi mântuiască pe cei din jur. Lumea noastră e nemiloasă și rănește sufletul cu asprimea sa; trebuie să răspundem, mai întâi de toate, cu înțelegere și dragoste creștină, cu picioarele pe pământ, lăsând isihasmul și formele sporite de rugăciune pentru cei ce sunt în stare să le primească.

Și, iarăși, atitudinea noastră nu trebuie să fie centrată pe sine, ci să se îndrepte spre cei ce Îl caută pe Dumnezeu și doresc să ducă o viață dreaptă. Astăzi, oriunde există o comunitate ortodoxă ceva mai mare, apare ispita de a face din ea o societate de mulțumire a sinelui și de încântare cu faptele bune și realizările noastre ortodoxe: cu frumusețea bisericilor și a podoabelor din ele, cu fastul slujbelor, ba chiar și cu neprihănirea credinței noastre. Însă adevărata viață creștină, încă din vremea apostolilor, a fost întotdeauna nedespărțită de împărtășirea ei cu

ceilalți. O Ortodoxie care e trăită așa îi luminează și pe ceilalți – nu e nevoie să fie deschis un „departament misionar” anume; focul adevăratului creștinism se împărtășește singur, fără să îi trebuiască așa ceva. Dacă Ortodoxia noastră rămâne ceva pe care-l păstrăm pentru sine, și ne mai și lăudăm cu asta, atunci suntem ca niște morți care-i îngroapă pe morți – și aceasta e tocmai situația în care se află multe din parohiile ortodoxe de astăzi, chiar și cele care numără în rândul lor mulți tineri, dacă nu se vor adânci în credința lor. Nu ajunge să spui că tinerii vin la biserică. Trebuie să ne întrebăm ce primesc ei în biserică, ce iau cu ei din biserică; dacă nu fac din Ortodoxie o parte de nedespărțit a vieții lor, atunci nu e deloc de ajuns să spui că vin la biserică. [...]

Nimeni nu tăgăduiește că astăzi Biserica e înconjurată de vrăjmași sau că sunt unii care ar face orice pentru a profita de încrederea noastră. Dar așa au stat lucrurile încă din vremea apostolilor, iar viața creștină a fost mereu un risc din punctul de vedere al trăirii. Însă, chiar dacă uneori se profită de noi și trebuie să fim prevăzători în această privință, să nu renunțăm a avea o atitudine fundamental iubitoare și încrezătoare, fără de care vom pierde însăși esența vieții creștine. Lumea, care nu-L are pe Hristos, trebuie să fie

neîncrezătoare și rece, dar creștinii, dimpotrivă, trebuie să aibă dragoste și deschidere, căci altfel vom pierde sarea lui Hristos din lăuntru nostru și vom ajunge asemenea lumii, buni de nimic, izgoniți de pretutindeni și călcați în picioare.

Puțină smerenie când ne uităm la noi înșine ne va ajuta să fim mai darnici și mai iertători cu greșelile altora. Ne place să-i judecăm pe alții pentru ciudățenia purtării lor; le zicem „țicniți” sau „convertiți nebuni”. E adevărat că trebuie să avem grijă cu oamenii într-adevăr dezechilibrați, care pot face mult rău în Biserică. Dar ce creștin ortodox serios de astăzi nu e un pic „nebu”? Nu ne potrivim cu căile lumii acesteia; și, dacă am face-o în lumea de acum, nu suntem creștini serioși. Adevăratul creștin nu se poate simți astăzi acasă în lume; nu poate decât să se simtă și să fie socotit de ceilalți un pic „nebu”.

[...] atitudinea noastră creștină trebuie să fie una pe care, în lipsa

unui cuvânt mai bun, o voi numi nevinovată. Lumea prețuiește astăzi să fii sofisticat, să fii descurcăreț în cele ale sale, să fii „profesionist”. Ortodoxia nu prețuiește defel aceste însușiri; eleucid sufletul creștinului. Și, totuși, aceste însușiri se strecoară pe furiș, întruna, în Biserică și în viețile noastre. [...]

Să păzim și să sporim acele însușiri ale adevăratei viziuni ortodoxe asupra lumii: o atitudine vie, firească, iubitoare, și iertătoare, care nu se preocupă de sine, păstrându-ne nevinovăția și nelumescul, chiar dacă avem conștiința deplină și smerită a păcătoșeniei noastre și a tăriei ispitelor lumii din jur. [...]

Ortodoxia este viață. Dacă nu trăim Ortodoxia, atunci, pur și simplu, nu suntem ortodocși, indiferent de credința noastră formală.

Sursa: **Ieromonah Serafim Rose**, „*Viziunea ortodoxă asupra lumii*”, București, 2009

PROGRAMUL LITURGIC

Marți / 4 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri / 7 aprilie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă / 8 aprilie	08:30	Sfânta Liturghie și Parastas (Sâmbăta lui Lazăr)
	18:00	Vecernie și Litie
Duminică / 9 aprilie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie (Floriile)

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro